

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłtaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ós!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihciziscežetni w Budyschinje a je tam ja schtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjatkí.

Čej. 2, 19—22.

D Sswjaty Ducho, pój wschať k nam, tak spěwa dženska s nami zyle křesćizianstwo, so by so móž Sswjateho Ducha tež nad nami wopokasala. Pšchetož tež my trjebamy tuteho Ducha, so by naš sahorjať sa teho Snjesa móžnje, so bychmy tež my morwi njebyli, ale plody njepli w nowym duchownym žiwjenju. Duž:

Njeh Duch Boží bohacze mjes wami bydli!

- I. Wón čini naš k bėrgarjam s tymi šwjatymy a k Božim domjazym.
- II. Wón dawa móž kóždemu, so natwaricž na rózknym kamjenju, kiž je Jezus Křystus.
- III. Wón čini wschitkich hotowych, so natwaricž dacž k Božemu wobydlenju w Duchu.

I. Duch Boží čini naš k bėrgarjam s tymi šwjatymy a k Božim domjazym! Kať husto my čitam, schtož je nam w japoschtolskich skutkach napřane wo wulecžu Sswjateho Ducha! Kóždy ras budžemy sažo s nowa sahorjeni pšes to móžne wustupjenje a přėdowanje japoschtolow wo Křystusu, tym křizowanym, a wo jeho wucžbje.

Wono wschať leži wulka, wožebita waznosč w tym sa zyle čłowstwo, tež sa naš, so je so to šlubjenje Křystusowe, so chzysche wón šwojeho Ducha póšlacž, dopjelniť. Pšes to šu šwjatki ta narodna hodžina powšchitkowneho křesćizianstwa. Galle pšes móž Sswja-

teho Ducha budu japoschtoljo čěrjeni, Snjesowe šłowo pšchpowjedacž; galle něť šu rošymjeli Snjesowu pšchitajnu: Džicze po wschem šwěcze a wucžce wschitkich pohanow! Pšchetož to my wěmy, so židowski lud mēnjesche, Měšias meť jeno k nim pšhincž. Móž Sswjateho Ducha je rosłamala tute wuske mjesy, a wot tch mužow, kiž stejachu w tutej mozy, bu křesćizianstwo won nješene tež k pohanam, bu šanicžene a pšchewinjene wscho nješchecželstwo, kotrež so nowej wucžbje napschecžo stajesche. Tak šmemy tež my so wjekeľicž tch žohnowanjow křesćizianstwa, pšchetož něť šmy tež my bėrgarjo s tymi šwjatymy a Boží domjazym. A hišcže je tuton Duch Boží móžny w našim čašu. Wón čėri a wabi křesćizianstwo, Bože kralestwo dale wupšchestrjewacž; wón čėri mišionarow do pohanškich krajow, so by tam so pšhinešło a šakwěcžilo to šwětko, hđžež je hišcže čzma; so by dale a bóle so dopjelniť Snjesowe šłowo, so dyrbi byčž jedyn pašněť a jene šadło! To je tón Duch, kiž chze bydlicž a skutkowacž w kóždym, so by wón dokonjať w naš tón šapocžany škutk Křystusowy. D so bychmy tež my dženska šacžuwali tutu móž Sswjateho Ducha, so by wón k nam pšchischol po našej šwjatkownej proštwje: D Sswjaty Ducho, pój wschať k nam! My jeho nusnje trjebamy, duž njeh wón, tón Duch Boží, bohacze mjes nami bydli; pšchetož:

II. Wón dawa móž kóždemu, so natwaricž na tym rózknym kamjenju, kiž je Jezus Křystus! Wěcže, my mamy Křystusa a wěmy, schto wón nam pšchitasa. Nam je derje snate, so dyrbimy sa nim křodžicž, so dyrbimy

ſwoje żywjenje ſtajecź zgle do jeho wole, ſo dyrbimy ſo natwaricź na nim jako na tym twjerdnym, wěſtym gruncze. Ale kať daloko ſmy dha hiżom pſchiſchli w tym? Schtōź chze bycź Khrystuſowu, tōn dyrbi w ſebi pſchewinycź wſcho ſtare, hrěſchne waſchnje, tōn dyrbi ſo wobrocźicź, tōn dyrbi pſchińcź k wobnowjenju ſwojeho zgleho, ſnutſkowneho, duchowneho żywjenja. A tola je możne w naſ wſchittich to ſtare żywjenje. Nam njeje niczo druhe tať czeźko, hać ſami w ſebi hrěch poſnacź, a hdyž ſmy jōn poſnali, ſo potom dźelicź wot njeho, won wutorhać i naſchich wutrobom wſcho to, ſchtož to dobre ſymjo ſanicza! A njeje tola hinať teź pſchi naſ, ſo Luther prawje praji: ſo tōn ſtary Gadam w naſ pſcheſ wſchědne roſtaće a pokutu ſo dyrbi potepicź a wumrjecź ſe wſchěmi hrěchami a ſlymi loſchtami; a jaſo wſchědnje won pſchińcź a horjeſtancyć nowy cźłowjek. To płaczi ſa kōzdeho wot naſ. Ale k temu trjebamy wyſchſchu mōz, kotraž je nam data w Sſwjatym Duchu! Kaź w nalěczu ſlōncźko pſchińdže i nowej mozu ſa ſtwōrbu a pſchinjeke wobnowjenje ſa nju, tať, ſo ſo wſcho debi i nowej rjanej pychu, tať wulhadza teź wot Sſwjateho Duchu tajka mōz wobnowjenja ſa teho, kiž jemu da nuts-czahnyć do ſwojeje wutroby. To ſtutkowanje Duchu ſo ſjewi i warnowanjom a i wobaranjom, i napominanjom a i wabjenjom; a tola dže wſcho tuto ſtutkowanje ſlōncźuje na Jeſom Khrysta, ſo bychmy teź my ſo natwarili na nim jako na rōzłnym kamjenju. Sſmy pať na nim natwarjeni, dha ſo potom njebojimy, pſchetož w nim ſmějemy tōn najwěſcziſchi, najmōzniſchi ſaťoźk, tať, ſo i nim ſjenoczeni, twjerdže ſtejmym. Duž chzemy teź my ſwoje wutroby wotewricź, ſo by teź Sſwjaty Duch k nam nuts czahnyć mohł, ſo bychmy teź my pſcheſ jeho ſtutkowanje mēli tōn prawy grunt, Jeſom Khrysta, naſcheho Knjeſa.

III. A tutōn Duch cźini wſchittich hotownych, ſo natwaricź dacź k Bożemu wobydlenju w Duchu! Kaź kōzdy jenotliwy ma ſo natwaricź na Khrystuſu Jeſuſu, po tym, ſo Sſwjaty Duch kōzdeho powola, roſſweczi, wuſwjeczi a ſdzerzi, tať dyrbja wſchitzy ſo potom natwaricź k jenemu templu, kaź to wuprajamy w tſeczim artikle: ſo wērimy jenu ſwjatu kſcheczijanſku zyrkej, ſhromadziſnu ſwjatych. — Hdzež pať je Sſwjaty Duch ſapoczał ſe ſwojim ſtutkowanjom, tam teź pōndže do prědka i tajkim natwarjenjom. Pſchetož czi, kiž ſu ſo dali wot Duchu powołać a ſhromadzecź, czi, kiž ſu poſnali, ſo drje ſwēt dawa tym, kotſiž na njōn twarja, ſachodne wjeſele, ale zenje doſpołny mēr a ſnutſkownu ſpokojnoſcź, czi, kiž ſu ſhonili, ſo je w tym Duchu nam wopravdže wſcho date, ſchtož naſcha duſcha trjeba: troſcht, mēr, ſwjata wjeſeloſcź, czi budza ſo dacź rady natwaricź k duchownej kſeži, k ſwjatemu templu, w kotrymž ma Bōh ſam ſwoje wobydlenie. Pſchetož, hdyž chzemy bycź Khrystuſowi, dha teź dyrbimy ſo ſjewicź jako ta jena ſwjata kſcheczijanſta zyrkej, jako ſhromadziſna ſwjatych. — Drje, hdzež dyrbjeli ſo hromadu namać do wēſteho ſjenoczeniſtwa jako kſcheczijenjo, tam dźeli naſ tať wjele. Ale njedyrbjeli mōz wrōczo ſtajecź ſwoje žadoſcze, ſwoje njepſcheczelſtmo, hidjenje a ſwoju ſawicź, hdzež tola dyrbimy wſchitzy mēć jedyn wulli wotſknyeny kōnz, mjenujzy ſbōžnoſcź a żywjenje w Khrystuſu Jeſuſu. Njedyrbjeli dha jedyn druhemu pomhać, ſo mjeſ ſobu dźerzecź a noſnyć? Czim doſpołniſcho to ſo ſtanje, czim wēſcziſcho teź my ſo natwarimy k Bożemu wobydlenju w Duchu. O, ſo by tajki twar roſł teź pola naſ, a ſo bychmy ſami w nim a i nim

roſtli w Duchu a wopravdže, k temu trjebamy mōz i wyſkocscze, mōz Sſwjateho Duchu, ſo bychmy ſwjatki teź nam jeho pſchinjeke bohacze po naſchej ſwjatkownej proſtwje:

O Sſwjaty Ducho, pōj wſchak k nam,
Bydl we naſ i twojej hnadu ſam,
Pōj, ſlōncźko rjane, jaſne:
A ſwēcź nam, ſwēza njebeſta,
So twoja mōz naſ wohrjewa,
Nam k wjeſelu ſy kraſna
Jaſnoſcź,
Kraſnoſcź,
S njebja ſbože na naſ ſkōzi,
Wty pſchińdžemy,
Sa to lubje proſnyć chzemy.

W. we W.

Na Sſwjatkowiczkju.

Ducho Sſwjaty, wulhadzazy
Wot Wōtza a wot Sſyna,
S njebeſ deſczezo wofſchewjazy!
Maczej hona cźłowjeſtwa.
Wutroby ſu twjerde ſmahi,
Wuſthnjene a njeplōdne;
Sōl je ſtuchła, lud je nahi,
Wſcho je w hrěchach ſkažene.

Ducho Boži, warbowany
S wumōženjom Sbōžnika,
S njebja dele duſcham ſłany,
Kiž ſej tebe wuproſcha!
Njech je žel Czi teho luda,
Pſchińdž Ty hnadne i pomozu,
So ſo ſbudzić ſemja khuda
K żywjenju da nowemu.

Ducho ſwētka! Sacźēt mroli,
Naſche duſche kryjaze;
Wuhaſ hrěcha ſtraſchne kloki,
So ſu ſa naſ njeſchōdne.
Roſſwēcź wſchittich powołanych
Se ſwojimi darami;
K prawej pokucze ſcziſn khmanyh,
Kiž ſu ſwōj hrěch poſnali.

Ducho wēry! Za Cze proſchu,
Wjedź mje k wērje do Khrysta,
So ja jeho ranu koſchu,
Sſlužu jemu do kōnza;
S wēru ſpožcź mi wuſwjeczenje
Dotalnego żywjenja;
Daj, ſo duſchu debi rjenje
Krej a prawdoſcź Khrystuſa.

Ducho troſchta! W Twojej mozy
Sſlaboſcze ſo njeſtrōžu;
Jaſne ſu mi kſchiza nozy,
Hdyž Ty pjelniſch wutrobu.
So mje do wēroſcze wōdžiſch,
Wucziſch prawe modlenie,
Bože pucze ſo mnu khodžiſch:
O kať to mje troſchtuje!

Ducho mĕra! Boſoj, ſbože
Do duſche mi wuliwaſch;
Sſwĕdcziſch, ſo hym dſĕcſo Bože
A mi junu ſbŕŕnoſcſz daſch.
Sſwjaty Ducho miłoſcſziwy!
Sdſerſz mi ſbŕŕnu nadſſiſu,
So ja, we Khrystuſu ſiwy,
Wĕcſny Salem poſtrowju!

K. A. Fiedleſ.

Waboſina w ſchuli.

(Poſtracſzowanie.)

5. Wuſittne nałoſby du hĕubje, ſo paſ teſz tudy do ſtawiſny njeſoſcha, ale pod wuĕzerjowym nawjedowanjom wot dſĕcſi ſ njeje wunamaſuja. To je ſ najmjeiſcha prawidlo. Snaſe-li wuĕeſ duchowne ſtejiſcſe ſwojich wuĕomzow a ma-li wŕn tŕn dar, ſo do duſche a ſiwy dſĕcſa pſcheſadſicſz, dha mŕſe, dha ſmĕ wŕn teſz bjeſ pſchedſhadſazeho roſwimania wĕrnoſcſz, w ſtawiſnje wopſchijazu, wuprajicſz a dſĕcſom na wutrobu połoſicſz. Wŕn potom jeno ſ wurajej pſchinjeſe, ſchtoſz je w dſĕcſoch cſicho ſiwe, dawta ſacſuczam ſłowa, ſa kotreſz dſĕcſom ſłowa ſnano hiſcſe pobraĕuja. S tym paſ jim wŕn jara waſnu ſłuſbu luboſcſe, wulku dobrotu wopofaſe.

Domafanja wuĕbow, w ſtawiſnje wopſchijazych, mŕſa ſo na wſchelake waſchnja ſtaĕ, dyrbi paſ ſo tam cſinicſz, hĕſeſz ſtawiſna ſ temu ſamyſł dawta. Se-li wutroba dſĕcſa ſ naſornym, ſiwym wupodobjenjom ſtawiſny do njeje ponŕjena, potom je tŕn moment pſchiſchol, hĕſeſz mŕſe ſo na pſŕodne waſchnje dobra nałoſba ſcſinicſz. To paſ njeſtaſ ſo jeno taſ powſchittkownje, ale wuĕeſ nałoſuj namaſane wuĕby na pomĕry a ſadſerſenje dſĕcſa napſhecſo nanej a macſeri, bratrej a ſotſje, wotrocſtej a dſowzy, wuĕerzej a ſobuſchulerjam, pſhecſelam a ſuſobam, napſhecſo zuſym, ſhudym, ſhorym, woſobam wyſchnoſcſe, napſhecſo Bohu w njeju, niſ mjenje teſz na ſadſerſenje w ſchuli, w zyrkwi, w dſĕle, w ſhoroſcſi a druſim horju, w ſamotnoſcſi atd. Wiſchi tajſejle nałoſbje mŕſe ſamo rĕſacſz: Slej, to maſch ty cſinicſz; to ſo tebi ſłuſcha; to tŕn Knjeſ dſenſa tebe wuĕi; to ſada Wŕh teſz wot tebe atd. Najkraſniſche wĕrnoſcſe ſcſeſcſijansſeje zyrkwe ſa ſwĕt bjeſ ſohno- wania woſtawaju, hĕyſz ſo wone njewumjeduja a w ſiwy nje- wobſedſbujaja; pſchetoſz w cſłowjeju je nĕchto, ſchtoſz jehowotdſer- ſuje, wĕrnoſcſz na ſebje ſameho a pſhecſiwo ſebi ſamemu na- loſecſz. Duſ je zuſa pomoz nuſna. Dawit dſeſche: „Tŕn muſ je dſĕcſo ſmjercſe, kiſ je to cſinil.“ Duſ bĕſche cſaſ, ſo jemu Nathan bliſe ſtupi ſe ſwojim: „Ty ſy tŕn muſ!“ Tale Natha- nowa ſłuſba je dorocſcſenym trĕbna, taſ wjele wŕle dſĕcſom, kotreſz ſu dla ſwojeje mlodoſtneje loſkomyſlnoſcſe a njenaſhoni- toſcſe ſrĕdka ſamŕſne, powſchittkowne wĕrnoſcſe na ſebje a na konkretne pady we ſwojim ſiwy njeju nałoſowacſz. Sow dyrbi po- tajkim wuĕeſ Nathanowu ſłuſbu cſinicſz, tola taſ, ſo dſĕcſo w jehowot- ſlowje a hĕſu nicſo druſe ſacſuwacſz a namaſacſz njemŕſe, haĕz wŕtſowſku luboſcſz, kotraſz dſĕcſo ſ tym ſranicſz noĕze, ale cſje jemu derje cſinicſz.

6. S hĕlowy njewulku ſo niſ jeno jenotliwe ſchtoſki, ale ſ pſchiſankowanjom ſ prjedy wuſajenemu ſo na to dſiwa, ſo dſĕcſi do wobſedſenſtwa zylch ſhĕrluſchow, taſ teſz ſwiſowazych biblijſkich dſĕlbow (pſalmow, pſchirunowanjom atd.) pſchiſdu.

7. Biblijſka hodſina ſ cſitanjom, piſanjom a ſpĕwanjom do wuſiſcheho ſwjaſta ſtupa; teſz ſo dſĕcſi na pſchiſprawnym mĕſcſe ſ krajom ſwojateje ſtawiſny ſnate cſinja, ſ cſemuſz dyrbi wjadownja wjeſchu ſhartu wo Paſaſtinje mĕcſ. Tara porucſecſz je, hĕyſz wuĕeſ ſ loſdym geograſiſkim mjenom na ſtawiſny, pjerwojej wul- njene a ſ nim we ſwjaſku ſtejaſe, dopomina.

8. Wjadownja ſo niſ jeno na rŕcſne cſaſy, ale teſz ſŕſdu ſobotu ſ cſitanjom, wuſkadowanjom a nałoſowanjom perikopow na bliſſchu njedſelu pſchihotuje. Taſ zyle hinaſ dſĕcſo do ſwojeje njedſele a pſcheſ ſwoju njedſelu dſe, je-li waſnoſcſz dnja jehowutrobu ſapſchijala a ſhĕla, haĕz hĕyſz jeno wĕ, ſo do ſchule hiĕz njetrjeba.

9. Wiſchi tyĕle pſchihotowanjach ſa njedſele a ſwojate dny maju ſo dſĕcſi ſ Wŕim domom, ſ jehowaprawjenjom a ſe wſchĕm, ſchtoſz w nim je a ſo ſtawa, ſnate cſinicſz. Wone wulku porjad zyrkwineho lĕta a zyrkwiniſtu liturgiju ſa te wſchelake Boſe ſłuſby ſnacſz a nawuĕa ſo pſchi tym nałoſomne ſpĕwy taſ derje, ſo mŕſa je cſaſ ſiwy njeje ſe wſchej wĕſtoſcſu ſobu ſpĕmacſz.

10. Sa jara waſne dſerſu, ſo ſo we wſchſchej wjadowni, ſ kotrejeſz dſĕ dſĕcſi do ſiwy wuſtupuja, perikopy po jednorej, loſko pſchewidſomnej diſpoſiziji wuſkaduja, doſelſz ſo jim ſ tym ſa- pſchijecſe prĕdowanja jara wŕſza.

(Pſchihodnje dale.)

Sſerbski lud a kraj.

Wot J. G. Sſmolerja.

(Poſtracſzowanie.)

Oto ſhwataſche nĕtko do Magdeburga, ale Gero bĕ hiſom njemĕr ſaſo nĕkaſ ſpokoſik. Wŕn bĕſche mjenujzy nĕmſto- ſmyſleneho a hiſom ſcſeſeneho wjerĕha Tugumira, kotrehoſz bĕchu Sſłowjenjo wuhnali, ſ pſcheradſe narĕĕĕal. Tugumir pſchiſdſe teho dla do Branibora a wudawaſche, ſo je Nĕmzow zyle wo- puſchĕzil. Teho krajenjo jemu wĕryachu a pſchijachu jehowotdſerſa ſa wjerĕha. Wŕn paſ ſŕſzowa ſwojeho bratra ſyna, kiſ bĕſche pſchi tamnej Gerowej hoſcſinje cſeknyl, a pſchepoda kraj Nĕmzam. Nad tym ſo Lutnyzojo a Wodriſzojo taſ poſtrŕſichu, ſo ſo podcſiſnychu. W lĕcſe 963 nadpadny Gero Luſizu a Wulſtu, kotrejeſz wobſdlerjo bĕchu ſo tehdy ſ Polakami ſjednocſili. Semu pomhachu wſchelazy druſy Sſłowjenjo a Gero ſbi pſlſteho wjerĕha Wĕcſiſława a podcſiſny ſebi Luſicſzanow a Wulcſzanow. W tutej wŕnje ſhubi wŕn paſ ſwojeho jenicſkeho ſyna, kotrehoſz cſyſche ſa ſhĕſora ſcſinicſz, a rudſeſche ſo teho dla taſ jara, ſo 965 wumrje.

Wŕlſki wŕjwoda Wŕleſław Khrŕkly bĕ 1002 Luſiſtu a Wulſtu dobyl a bĕ haĕz ſ Wiſchnu pſchichol. Wŕn mĕjeſche teho dla ſ ſhĕſorom Hendrichom II. wŕjnu.

Sſerbjo, kiſ tamnu ſtronu Wŕbja bydlachu, njemŕſachu hiſom wot lĕta 927, hĕſeſz bĕ jich Hendrich Wtaĕniſ ſbiĕ, ſenje wſazy ſ ſwojeje ſwobodſe pſchicſz. Wiſchnjanſte biſkopſtvo ſtajnje na jich pſchenĕmcſenju dſĕlaſche a bjeſ ſaſtaĕa ſo w jich kraju nĕmſte hrody twarjachu a ſ nĕmſtim ludom wobſadſowachu, a wiſchnjanſti marſhrabja bĕ woſebje teho dla poſtajeny, ſo by jich kaſyl a Nĕm- zowſtvo hajil. Najwoſebniſchi tyĕ ſamych bĕchu Dedo, Guntar, Riddog, Ekſihard, kiſ ſ Wulcſzanami wojowaſche, Herman atd. W lĕcſe 1123 doſta Konrad Wettinſki wiſchnjanſte marſhrabinſtvo. Wŕn bĕ jedny ſ najſurowiſchich njepſhecſelow Sſerbow a pytaſche jich narodnoſcſz tamnu ſtronu Wŕbja na wſchĕ waſchnje, pſcheſ mjecſz a ſlu leſcſz, wutupicſz. Wĕpje mĕjachu ſo Sſerbjo tu ſtronu Wŕbja. Woni bĕchu ſ cſaſami zyle ſwo- bodni, ſ cſaſami, a woſebje pod kralom Sſwjatopſkom, ſlu- ſchachu ſ Cſecham a ſ tymi ſ wulkomorawſkemu mŕſnarſtwu. Se-li wĕrno, ſo ſu Hendrichej Wtaĕniſkej wot lĕta 922 dawki dawali, dha to tola doſho traſo njeje, pſchetoſz bŕſny potom widſimy jich ſaſo zyle ſwobodnych. Njewjedro, kotreſz Hendrich 927 na Sſer- bow, kiſ tamnu ſtronu Wŕbja bydlachu, ſehna, haĕz do jich kraja njedobahaſche; a teſz poſdſiſcho, hĕſeſz dyrbjachu nĕmſtim marſhrabjam dawki dawacſz, bĕchu te mjenje cſiſcſzate a woni ſmĕdſzachu pſchi ſwojich ſtarych waſchnjach woſtaĕz. We wŕnje, kotruſz mĕjeſche

Oto I. a Bolešlaw Czěski, stejachu woni na čěškej stronje. W lěcže 968 buchů k mišchjanskemu biskopstwu pschiliczeni. W lěcže 1002 doby Ekhard Milstu, ale Bolešlaw Křobky wotdoby ju a Kuziju (1003) a wobkřowa tu kamů hacž do kmjercže (1025).
(Přichodnje dale.)

Spěwaj a džělaj.

Wobras se žiwjenja,

IV.

Přichedschi do města najčej pilnaj čłowjekaj tež ženje njesatomdžischtaj swojeho něhduskeho řuřoda Surja wopytač. Tón běšče řebi nětko na jenej hłownej dróřy wulku tyscheřnju wotnajał a mějesche 5 abo 6 wotrocžkow. Řizom wulkotne, přches žyke twarjenje dořahaze napřimo řoždeho ředžbnořč na řo řežahny. S wulkimi přřimkami stejese tu: „Twarřte a mōblowe tyscheřřtvo Surja Křmjela;“ tež řerbřti běšče to dał napřacač, řchtož řo wōřebje jeho Přerježanskim řnathm jara řpodobasche. Ředyn řřhōd wōřkoto mějesche řrařne a bohacže řariadowane wobydjenje. Surij běšče nětko žyke tař žiwj, řaž běšče řebi přredy wotmřřil; wōn da řwōjim wotrocžkam džělacž, řam pař pschiladowasche w dořhej řožicžkatej řufni abo přcheladawřchi jich džěla řhodžese po řwōjich řawjeřelenjach a lōřchtach. Řořymj řo, řo řo tajke řnejřte žiwjenje Surjei jara řpodobasche. Běšče přchez we řwōjich mřřlach žiwj, řo wřchal ma přenjes dořč, a duř wjele wjetřche wudawki čžinjesche, hacž jemu jeho tyscheřřtvo njeřese; ř temu pař, řo by wudawki a dořhody pschirunował a po tym tež řwōje řospodarřtvo a žiwjenje řariadował, ř temu běšče mačo pscheklepany a, mōže řo prajicž, pschemačo rořomny. Mřřlo, řo je tajki přenjes řuřol, řiž řo wucžerpacž njeřodži, běšče řtajuje bjes řtarosče wjeřele žiwj, njesapowě řebi řane přchecže, řane wjeřele a njeřtarasche řo řuska wo pschichodnořč. Čžim drōřřche něřchto běšče, řchtož čžyřche widžecž abo mēč, čžim ľubřche jemu bē, mějesche džē přenjes dořč.

Řilža řamidžese jemu přchi wřchēm řamotnym řbožu řtoro jeho dobre dny, Bořčij pař wijeřche řusto ř hłowu a prajeřche wjazy řrōč, řo dyrbjake po jeho řdacžu te džewjecž řřbaž toleř řtoro wřchē byč, řo je prawje řřkoda teho Surja, řiž je přchezo tař dořny řuřod był a tež jim telko dořotow woporařował. „Tola, njewē řo“, pschistaji po tajřich rořpominanjach Bořčij, „řchto jeho wēž njeře.“

Tař řo něřchto ľet miny. Bořčij bē pořledni džěl dořha, řiž na jeho řhēžy řiřchče bēšče, řaplacžil. Řeho řōlžaj bēřchtaj řižom pēřnje wotrořřlaj, tař řo mōžese wjetřchi, řawřchthn, jemu přchi řrořnach a tež w řlamach pomhacž. Duř mōžese Bořčij nětko tež na to mřřlicž, řo mōhl řebi něřchto pola wotnaječ, dořelž mějesche tajkeho pomozniřa; bēšče wřchal tež dawno řižom řpōřnał, řař jara drohe řu wřchē potřeby řa žiwjenje, a čžyřche něřchto řita a bēřnow je řamowōdžělaneho pola dořyč. Mlōdřchi řant řhodžese řiřchče do řchule; tōn drje njeřōžese řiřchče telko pomhacž, dyrbjeřche tež doma řa řchulu pilnje džělacž a wōřebje řatechismuř wulnyč, na čžōž macž jara džeržese. Řdžež pař jeno mōžese, bēšče macžeri we wjele wēžach ř ruzy. Tař dha bēšche řwōjba po nēčim do žyke dořny wōřtejnořčow pschilřka, a njetrebasche řo řunje řaneje wulkeje nuř boječ.

Dořho nětko wjazy njetrajesche, dha řo tež řhoni, řchto řurjowe džēlo njeře. řunu pschidže řilža řařo do města a nařkupiwřchi řebi, řchtož bēšče wuřchlo abo řewat řřebne, čžyřche po řwōjim wawřnju řurja wopytač. Řeho wobydjenje pař bēšče

řamnjene a řapjecžatowane. „Ře dha řurij wumřjel?“ prarřese řo řyła nařřōžana muřa, řotrehož na dwořje wuřlada.

„Wumřjel?“ wotmolwi muř na to, „řchtož ma řo wēřnyč, to njetumře we řožu. řkaženy je tōn řlēřž žyke a nětko je čžeknył, řdyž je wřchēm ľudžom přenjes winořty wōřtal; nětk mōža řladacž, řař řwōje přenjes řařo dořtanu.“

Řilža rořdajiwřchi řuby stejese a njeřōžese řłowa prajicž. Njeřōžese řapřchijecž, řař je tajke něřchto mōžno, a tōn muř bēšče ju dawno řižom řamů wōřtajił, řo by řa řwōjim džēlom řchōł, a řiřchče tam wona stejese, řaž by ju řřōženje woprořřnjenu ř řemi pschibilo.

Doma pomjedasche řpodřimnu nowinku Bořčijej; tōn pař řo jara njeřžiwasche, ale řjekny, řo je tajke něřchto wote wřcheho řapocžatka wocžakował, a řdyž je řurij přchēd dwēmaj ľetomaj řwōju řhēžku w Přerježach pschēdał, je řo wōn řoždy džēř tejele nowinki bojał.

(Přichodnje dale.)

Wřhelake ř blřska a ř daloka.

S řodžija. Na Bože řpēče řwjecžese řerbřte miřionřte towarřtvo řwōj řwjedžen w řodžijřkim Bořim domje. řunje řo žyke dořōdnye řylnje deřchčowasche, bē řo tola do dweju w řarřkim dwořje jara wulki čžah řestupał, wōřřejazy ř řodžijřkeho a řořłowřkeho wōjeřřkeho towarřtwa, ř wōřadžiny wōřnjowy wōborow a mlōdžiny. S dnyřkom 2 řodž. čžehnjese wōn, řdyž bē řwjedženřřich řořčzi, mjes nimi 8 duchownych, do řwōjeje řřjedžiny wřal, po wřny řorje do Bořeho domu, řiž bē hacž na pořlednje měřto wōřřadženy, řchtož bē přchi deřchčowym wjedře a rořmōřanych pucžach wulkeje řhwalby řōdne. Mōžnje řchumjachu řwulki řwjedženřřich řhēřlufchōw přchē řjane řumy řodžijřke řrařneje řřřwje. Na řlētku řtupi na to ř. řarač Domarřka ř Budeřtez, řiž na pořkōžku: 1. řana 5, 4 mōžne řwēdčjenje wotpořōži wo tym, řo je nařcha wēra to dořyče, řtrež řwēt je pschewinyła. Wōn wuřōžowasche 1) řhladuj wřōčō do řandženyč ľēřřtōřow — te jo wōřřwēdčja. 2) řhladuj nuts do nařcheho řusto w řłudže řhodžazeho, ale tola Bořa pntazeho ľuda — tōn jo wōřřrucža. 3) řhladuj won do pohansřich řrajow — tam jo řadaju. S wjele jara derje wuřbrany přchiladami rořymjeřche řwjedženřřki přēdař nuřu pohanow a řrařnu mōž řřchēřčijansřtwa do praweho řwēřka řtaječ a řa miřionřtvo řahorjecž. řo přēdowanju řwjeřeli řodžijřki řřřwiny řhor poř nawjedowanjom ř. řantora Bēřila ř woprawdže wumjeřřy dořonjany řpēwom wōřřadu. Wōřřarřnu Božu mřschu řř. řararjei Wjazka ř Wujesda a řřchizjan ř řtotež wōřřtaraschtaj.

Na mēřče po řerbřkim řemřchēnju řapocža řo nēřřte. Řež na nim bē wjele řemřchēřow. řswjedženřřki přēdař bē něhduschi miřionřki inspeřtač přchi řipřčansřkim miřionřkim wuřřawje, ř. řarač Lic. theol. Dr. Seidel ř Laury. Wōn přēdowasche po 1. řheřř. 5, 9. a wuřōžowasche: řaječe miřionřtvo, pschetož Bōh nař njeje ř hněwu pořtajił, ale ř wōřřnydnenju řbōžnořče. ře řwōjeho řhonjenja wōn wjele řajimaweho pomjedasche.

Řež na nēřřkim řřřwiny řhor tōn řamů řpēw řunje tař derje řanjeře, mjes tym řo wōřřarřnu Božu řłuřbu řř. řararjei Waktar ř Njeřwacžidla a řandriř ř řwulki wōřřtaraschtaj. řolleřta řucžinjesche na řerbřkim 244 řř. 2 np., na nēřřkim 109 řř. 40 np., po tajřim wřchō řromadže 353 řř. 42 np. řo je bohaty dar. Bōh řaplacž wřchēm daricželam. Džak pař tež towarřtwam a mlōdžinje, řiž řu řo přchi wřchēm njeľubnym wjedře do čžaha řestupałi.

— řerbřřka přēdařřka řonferenza řmēje řwōju řřromadžijřnu řřjedu po řwřatřach, 18. meje, dořōdnya w 10 řodž. w řerbřkim domje, a pscheprořřuje pschēdřřřřřtvo wutrobnje řnjesow duchownych na wazne řēndjenje. řpōřōdny je potom hłowna řřromadžijřna towarřtwa ř pomozy řřudowazych řerbřow.

— řswjedžen řnutschowneho miřionřtwa řwjeczi řo řřjedu 6. julija w řakeřach. Na řerbřkim řemřchēnju přēduje řnjes řarač Waktar ř Njeřwacžidla.